

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/165/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111225259
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3111225259.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcov: 1/ Mgr. E. G., bytom V., ul. Y. XXXX/XX, 2/ G. G., bytom V., ul. Y. XXXX/XX, 3/ A. G., bytom V., ul. Y. XXXX/XX, všetci zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. E. F., s.r.o., so sídlom v V., ul. Z. 2, proti žalovanému: Ing. J. C., bytom L. L., L. XXXX/XX, zastúpenému JUDr. Z. H., advokátkou so sídlom v V., J. XX, o určenie neplatnosti právnych úkonov, na odvolanie žalobcov 1/, 2/, 3/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 11. októbra 2016, č.k. 27C/198/2011-205, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** proti žalobcom 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie po predchádzajúcich zrušeníach rozhodnutí odvolacím súdom rozhodol tak, že zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali proti žalovanému určenia, že zmluva o pôžičke a vyhlásenie žalobcov ako povinných osôb o uznaní dlhu zo dňa 28. apríla 2008, spísané formou notárskej zápisnice N XX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, X. XXXXX/XXXX notárky Mgr. C. Z., na základe ktorej mal žalovaný ako veriteľ odovzdať žalobcom v 1. a 3. rade ako dlžníkom sumu 900.000,- Sk, a ktorej spoludlžníkom je žalobkyňa v 2. rade, sú neplatné. V rozhodnutí konštatoval, že v danej veci sa žalobcovia domáhali rozhodnutia súdu, ktorým sa určí neplatnosť právnych úkonov. V prospech žalovaného ako oprávneného sa v súčasnosti na základe uvedenej notárskej zápisnice - exekučného titulu vedie exekúcia proti žalobcom ako povinným, ktorá doposiaľ nie je skončená, vo veci bol povolený odklad exekúcie do právoplatného skončenia tejto veci, preto žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, ktoré by mohlo byť podkladom v exekučnom konaní pre zastavenie exekúcie. Z predmetnej notárskej zápisnice zo dňa 28. apríla 2008 súd zistil, že žalobcovia ako solidárni dlžníci a žalovaný ako veriteľ sa pred notárkou Mgr. C. Z. dohodli na zmluve o pôžičke peňazí a žalobcovia zároveň urobili vyhlásenie povinných osôb o uznaní dlhu a súhlasili s vykonateľnosťou uvedenej notárskej zápisnice a s exekúciou podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. V bode 1 tejto notárskej zápisnice je uvedené, že pred podpisom notárskej zápisnice odovzdal veriteľ dlžníkom celkovú sumu pôžičky vo výške 900.000,- Sk a dlžníci túto sumu prijali. Súd citoval ust. § 2 ods. 1, § 34, § 35 ods. 1, 2, § 37 ods. 1, § 488, § 489, § 490 ods. 1, § 657, § 511 ods. 1 a § 558 Obč. zákonníka, v súvislosti s čím uviedol, že uznanie dlhu je jedným z právnych prostriedkov zabezpečenia záväzku, ktoré sú súhrnne upravené v ustanoveniach § 544 až § 558 Obč. zákonníka a jeho zmyslom je zabezpečenie splnenia povinností, ktoré sú obsahom záväzku. K platnému uznaniu dlhu je okrem všeobecných náležitostí podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka potrebné, aby tento jednostranný právny úkon dlžník urobil písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplatenia dlhu, uviedol

dôvod záväzku, dlhu a jeho výšku. Právny dôvod vzniku záväzku nemusí byť v listine obsahujúcej uznanie práva vždy uvedený výslovne, ale musí byť jednoznačne odvoditeľný. Po posúdení obsahu uznania dlhu urobeného vo forme notárskej zápisnice v danej veci, konštatoval, že predmetné uznanie dlhu netrpí žiadnymi vadami, nie je v rozpore s právnymi predpismi, a preto ide o platný právny úkon. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcovia urobili tento úkon slobodne, vážne, pri plnom vedomí a bez nátlaku. Poukázal na to, že odvolací súd už vo svojom prvom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, že neexistencia uznaného dlhu (záväzku) nečiní uznanie dlhu neplatným. Takýmto uznaním dlhu preto nastali právne následky, teda vyvrátiteľná právna domnienka o existencii uznaného dlhu. Ak bol uznaný neexistujúci dlh, je potom na dlžníkovi, aby preukázal neexistenciu tohto uznaného dlhu, inak bude nútený dlh splniť. V danej veci bolo preto potrebné skúmať, či uznaním dlhu založená domnienka o existencii platného dlhu bola v konaní žalobcami vyvrátená. Poukázal na ust. § 192 CSP, podľa ktorého skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd za preukázanú, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak. Skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, nie je predmetom procesného dokazovania a ak nebola v konaní domnienka existencie uznaného záväzku vyvrátená, súd musí mať túto skutočnosť za preukázanú. Uviedol, že vo všeobecnosti pre civilné sporové konanie platí, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania určitej tvrdenej skutočnosti zaťažuje v konaní toho účastníka, ktorý sa dovoľáva použitia nejakej právnej normy a právneho následku z nej vychádzajúceho. Rozsah dôkazného bremena zásadne určuje hmotnoprávna norma a odtiaľ tiež vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena. V danej veci žalobcovia uznaním dlhu založili právnu domnienku o existencii ich dlhu. Predloženým listinným dôkazom, a to notárskou zápisnicou bolo preukázané, že žalobcovia ako solidárni dlžníci uzatvorili so žalovaným ako veriteľom zmluvu o pôžičke, a to tak, že pred podpisom notárskej zápisnice odovzdal žalovaný ako veriteľ sumu pôžičky vo výške 900.000,- Sk a žalobcovia ako dlžníci túto sumu prijali, čo výslovne vyplýva z notárskej zápisnice. V rovnakej listine, teda v notárskej zápisnici žalobcovia ako solidárni dlžníci dlh z tejto zmluvy aj uznali. Z týchto listinných dôkazov vyplýva, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená, vznikla, a že dlh žalobcov z tejto zmluvy, resp. z ňou založeného záväzkového vzťahu existoval. K žalobcami namietanej neexistencie vážnosti vôle pri spísaní zmluvy o pôžičke do notárskej zápisnice, uviedol, že táto skutočnosť nebola v konaní preukázaná, naopak aj z výpovedí žalobcov vyplynulo, že ich vôľa bola prejavovaná vážne. Súd pritom podotkol, že vykonal všetky dôkazy, ktoré boli stranami navrhnuté. Zastieranie iného právneho úkonu medzi žalovaným a žalobcami v 1. a 2. rade nebolo v konaní preukázané a na základe vykonaného dokazovania je zrejmé, že žiadny vzťah medzi nimi neexistoval, teda nebolo čo medzi nimi zastierať. Žalobcovia v 1. a 2. rade so žalovaným ani nikdy riadne nekomunikovali. Medzi žalobcom v 1. rade a žalovaným bola uzatvorená zmluva o prevode obchodného podielu, ktorej platnosť nebola namietaná. Na základe nej bol obchodný podiel v obchodnej spoločnosti D. spol. s r.o. aj prevedený, teda nemohlo sa jednať o zastretý právny úkon; ten predsa existoval a je platný, pritom zastretý právny úkon je taký, ktorý sa navonok neprejavuje. Ďalej uviedol, že žalobe vo vzťahu k žalobcovi v 3. rade nemohol vyhovieť aj preto, že v konaní nebola vyvrátená vyvrátiteľná domnienka vyplývajúca z platného uznania dlhu, že pôžička žalobcovi poskytnutá bola a jeho dlh zo zmluvy o pôžičke existuje. Túto skutočnosť záväzne vyjadril už aj odvolací súd v uznesení zo dňa 14.08.2013, sp. zn. 17Co/267/2012, keď uviedol, že v doterajšom priebehu konania žalovaný uniesol dôkazné bremeno, nakoľko k odovzdaniu peňazí minimálne v prospech žalobcu v 3. rade došlo. Následné dokazovanie tento uzavretý skutkový stav a právny názor odvolacieho súdu nezmenilo. Na základe vyššie uvedeného uzavrel, že tvrdenie žalobcov o tom, že nikdy nemali vôľu uzatvoriť zmluvu o pôžičke a uznať dlh, ktoré sú obe spísané vo forme notárskej zápisnice, sa javí ako účelové, v snahe vyhnúť sa exekúcii nesplnenej povinnosti. V tejto súvislosti poukázal na vyhlásenie samotných žalobcov v úvode notárskej zápisnice, že zmluvu o pôžičke a uznanie dlhu ako právne úkony robia slobodne, vážne, určito a zrozumiteľne. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/492/2014 z 01.07.2016, podľa ktorého pre spochybnenie vážnosti vôle účastníka právneho úkonu nepostačuje subjektívne presvedčenie konajúceho subjektu, že sú tu okolnosti, z ktorých je zrejmé, že jeho vôľa nebola vážna, ale existencia takých okolností, z ktorých druhá strana musela rozpoznať, že vôľa konajúceho nie je vážna. O nedostatok vážnosti vôle nepôjde v prípadoch, keby konajúci subjekt skutočne nechcel úkon urobiť, pretože k vnútornej výhrade sa pri posudzovaní vážnosti vôle a platnosti právneho úkonu neprihliada. Iný dôvod neplatnosti týchto právnych úkonov ako nedostatok vážnosti (napr. konanie v duševnej poruche) preukázaný a ani tvrdený nebol. Notárska zápisnica je natoľko jasná a zrozumiteľná, že je pre súd nemožné uvažovať nad tým, že by konajúce osoby neboli schopné posúdiť jej obsah a následky z toho plynúce. Tvrdená dôverčivosť žalobcov v 1. a 2. rade v správne konaní žalobcu v 3. rade (ich syna), resp. riešenie obchodných aktivít žalobcu v 3. rade so svojím obchodným partnerom spôsobom zodpovedajúcim urobenými právnymi úkonmi, prípadná ľahkomyselnosť konania žalovaných (správne malo byť žalobcov), nezbavuje konajúcich právnych

následkov vyplývajúcich z ich konania. Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP, keď žalovanému, ktorý bol v konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov konania.

2. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/ - 3/, prostredníctvom právneho zástupcu, ktorí žiadali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. Ako odvolací dôvod uviedli ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP. V odvolaní uviedli, že z obsahu odôvodnenia súdu prvej inštancie možno vyvodiť, že takéto rozhodnutie súd prvej inštancie nepochybne vydal postupujúc podľa § 391 ods. 2, 3 CSP na základe viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu, určením tohto súdu, ako má ďalej súd prvej inštancie vo veci postupovať. Takýto postup súdov pri rozhodovaní o ich žalobe považovali za nesprávny, nakoľko uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17Co/905/2014 zo dňa 23.12.2015 trpí vadami uvedenými v § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP. Uviedli, že nepovažujú za správny názor Krajského súdu v Trenčíne, na základe ktorého zrušil predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 08.04.2014 v spojení s opravným uznesením zo dňa 28.04.2014, podľa ktorého názoru súd prvej inštancie konal a rozhodol o inom ako bolo predmetom žalobného návrhu bez toho, aby došlo k zmene žalobného návrhu žalobcom. Vyslovili názor, že odvolací súd mohol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a ich žalobe vyhovieť, nakoľko výsledky dovtedajšieho dokazovania takýto postup umožňovali. Pokiaľ tak Krajský súd v Trenčíne nepostupoval, jeho postup možno vyhodnotiť za inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň aj nesprávne právne posúdenie veci. Uviedli, že je predsa nesporné, že sa domáhajú vydania rozhodnutia, obsahom ktorého je určenie, že žalovanému nedlhujú sumu 900.000,- Sk, ako tvrdí žalovaný, pretože im ju nikdy neposkytol. Pokiaľ aj bola spísaná notárska zápisnica, v ktorej existenciu takéhoto dlhu uznali, je nepochybné, že takéto uznanie odporuje zákonu tým, že ho obchádza a predstieraným spôsobom vytvára skutkový stav, ktorý reálne nikdy neexistoval a ani neexistuje. V priebehu konania bolo nepochybne preukázané, že skutočne sumu 900.000,- Sk od žalovaného neobdržali, a preto mu nemajú čo vracať. Podávanie žaloby o určenie, či záväzkový právny vzťah zo zmluvy o pôžičke existuje alebo neexistuje, považujú za nadbytočné a myslia si, že na takomto určení by ani nemali naliehavý právny záujem, keďže môžu žalovať priamo na určenie neplatnosti ich vyhlásenia o tom, že záväzkový právny vzťah vznikol, teda že zmluva o pôžičke nebola v skutočnosti uzavretá, a preto nie sú dlžníkmi žalovaného.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Citoval ust. § 355 ods. 1 CSP, v súvislosti s čím uviedol, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že odvolanie má smerovať proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, teda proti rozsudku č.k. 27C/198/2011 zo dňa 11.10.2016, a preto považuje za nesprávny a nezákonný postup odvolateľov, ktorí vo svojom odvolaní napádajú postup a rozhodnutie Krajského súdu Trenčín č.k. 17Co/905/2014 zo dňa 23.12.2015. Zastával tiež názor, že je nesprávne konštatovanie žalobcov v odvolaní, že Krajský súd Trenčín mohol rozhodnutie okresného súdu zmeniť a keď tak neurobil, jedná sa o inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a zároveň nesprávne právne posúdenie veci, pretože podľa tohto konštatovania žalobcov by sa potom za inú vadu konania mohlo považovať v podstate každé rozhodnutie odvolacieho súdu, s ktorým by odvolateľ nesúhlasil. V danej veci odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom odvolací súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý dodržiava predmetné zákonné ustanovenia, považuje za správne a zákonné. Krajský súd Trenčín v závere odôvodnenia svojho rozhodnutia zo dňa 23.12.2015 uvádza, že súd prvej inštancie má konať o tom, čo žalobcovia žiadali, teda posudzovať platnosť zmluvy o pôžičke a vyhlásení žalobcov o uznaní dlhu zo dňa 28.04.2008 z dôvodov, ktorých sa žalobcovia absolútnej neplatnosti týchto právnych úkonov domáhali, teda že išlo o zastreté právne úkony podľa § 41a Obč. zákonníka, a preto neplatné pre nedostatok vážnosti podľa § 37 Obč. zákonníka, čo súd prvej inštancie urobil.

4. Žalobcovia 1/, 2/, 3/ prostredníctvom právneho zástupcu v následnom vyjadrení uviedli, že trvajú na svojom odvolaní z dôvodov uvedených v odvolaní.

5. Žalobcovia 1/, 2/ v ďalšom vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedli, že zmluvu podpisovali dobrovoľne, na žiadosť ich syna, pretože boli kamaráti a nečakali takýto podraz od žalovaného, pretože ho aj oni poznali. Podľa vyjadrenia ich syna, zmluva o pôžičke bola napísaná preto, aby nemusel

žalovaný platiť daň z predaja. Pretože pôžičku, ktorú si zobrali v V., kde založili svoj byt, chceli mať aj nejakým spôsobom zabezpečenú, bolo dohodnuté, že za fiktívnu zmluvu o pôžičke žalovaný prevedie spoločnosť na žalobcu 1/, aby mali istotu v prípade neočakávaných udalostí pokryť uvedenú pôžičku. Pri odchode od notára žalovaný išiel ihneď na obchodný register s pripravenými zmluvami, na čom sa všetci, vrátane syna, dohodli. Nemá predsa logiku, aby žalovaný prepísal spoločnosť a ešte k tomu aj požičal peniaze niekomu, o kom tvrdí, že vedel, že v danom čase má finančné problémy. Je to jasný dôkaz o tom, že išlo o zastreté právne úkony podľa § 41 Obč. zákonníka.

6. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP, t.j. čo do rozsahu a dôvodov odvolania a zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

7. Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len skutočnosťami uvedenými v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ až h/ CSP.

8. V preskúmvanej veci žalobcovia 1/ až 3/ v odvolaní uviedli ako odvolací dôvod ust. § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP.

9. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne zisteného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v čl. 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (§ 193), alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (§ 194 ods. 2).

10. Žalobcovia 1/, 2/, 3/ videli opodstatnenosť tohto uplatneného odvolacieho dôvodu v tom, že súd prvej inštancie vydal svoje rozhodnutie postupujúc podľa § 391 ods. 2, 3 CSP na základe viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu a určením tohto súdu, ako má ďalej súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať, pričom rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/905/2014 zo dňa 23.12.2015 označili za nesprávne, pretože podľa ich názoru mohol odvolací súd zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a ich žalobe vyhovieť, nakoľko výsledky dovtedajšieho dokazovania taký postup umožňovali. Z uvedeného je tak zrejmé, že žalobcovia 1/, 2/, 3/ pri uplatnení tohto odvolacieho dôvodu v odvolaní namietajú správnosť a závery predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, a teda súdu druhej inštancie, proti ktorému Civilný sporový poriadok opravný prostriedok vo forme odvolania nepripúšťa, jednak namietajú postup súdu prvej inštancie podľa § 391 ods. 2 CSP, a teda viazanosť súdu prvej inštancie vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu.

11. Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

12. Ide o tzv. inštančnú alebo kasačnú záväznosť, z ktorej je súd prvej inštancie viazaný vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu. Judikatúra Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR je jednotná pri posudzovaní zákonného príkazu rešpektovania právneho názoru súdu vyššej inštancie, pričom iba vo výnimočných prípadoch sa princíp viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu nemusí uplatniť. Pôjde najmä o situáciu, ak v dôsledku zmeny skutkových zistení, z ktorých vychádzal odvolací súd, už jeho právny názor nie je možné rešpektovať, pretože je napríklad potrebné aplikovať inú právnu normu. Vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu sa pripúšťa odchýlenie od záväzného právneho názoru aj vtedy, keď došlo v inom konaní k odlišnému vyriešeniu prejudiciálnej otázky, z ktorej odvolací súd vychádzal. Ďalším dôvodom, ktorým sa môže odôvodniť nerešpektovanie právneho názoru súdu vyššej inštancie, je zmena právnej úpravy, ku ktorej došlo po zrušení rozhodnutia. Odklon od právneho názoru môže napokon byť ovplyvnený aj podstatnou zmenou v rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít po rozhodnutí odvolacieho súdu. Bezodôvodné nerešpektovanie právneho názoru odvolacieho súdu môže byť posudzované ako svojvoľňa so všetkými právnymi následkami.

13. V posudzovanej veci sa súd prvej inštancie riadil vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vyslovil vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 23.12.2015, č.k. 17Co/905/2014-170, že bez zmeny žalobného petitu nie je možné v danej veci rozhodovať o určení existencie právneho vzťahu a že má súd prvej inštancie v ďalšom konaní konať o tom, čo žalobcovia žiadali, teda posudzovať platnosť zmluvy o pôžičke a vyhlásenie žalobcov o uznaní dlhu zo dňa 28.04.2008 z dôvodov, z ktorých sa žalobcovia absolútnej neplatnosti týchto právnych úkonov domáhali. Postup súdu prvej inštancie, ktorý sa v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP riadil vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, preto nemožno v žiadnom prípade považovať za vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP, ktorý uplatnili žalobcovia 1/ až 3/ vo svojom odvolaní. Tak ako odvolací súd už uviedol vyššie, odvolateľom neprislúcha vo svojom odvolaní napádať ani správnosť a závery citovaného rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože to zákon nepripúšťa.

14. Žalobcami uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP tak nebol dôvodný.

15. Žalobcovia 1/ až 3/ ďalej vo svojom odvolaní uplatnili odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

16. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny predpis, alebo ak síce aplikoval správny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Žalobcovia 1/ až 3/ opodstatnenosť uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP videli v nesprávnej aplikácii ust. § 657 Obč. zákonníka na zistený skutkový stav.

18. Odvolací súd po preskúmaní zistil, že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav aplikoval správne právne predpisy a tieto aj správne interpretoval. Vykonaným dokazovaním, a to notárskou zápisnicou N XX/XXXX, Nz XXXXX/XXXX, X. XXXXX/XXXX notárky Mgr. C. Z. bolo preukázané, že žalobcovia ako solidárni dlžníci uzatvorili so žalovaným ako veriteľom zmluvu o pôžičke, pričom žalobcovia v citovanej notárskej zápisnici zároveň prehlásili, že pôžičku vo výške 900.000,- Sk od žalovaného pred podpisom zmluvy prijali. V tej istej notárskej zápisnici žalobcovia ako solidárni dlžníci dlh z tejto zmluvy aj uznali. Dôkazmi vykonanými v konaní, označenými a predloženými žalobcami, sa žalobcom nepodarilo preukázať, že k odovzdaniu peňazí v skutočnosti nedošlo a že dlh, ktorý formou notárskej zápisnice uznali, v čase jeho uznania neexistoval. Taktiež sa im nepodarilo preukázať nedostatok vážnosti vôle pri uzatváraní uvedeného právneho úkonu alebo existenciu iného, zastieraného právneho úkonu. Skutkové a následne aj právne závery súdu prvej inštancie o tom, že zmluva o pôžičke uzatvorená bola a že dlh žalobcov z tejto zmluvy, resp. s ňou založeného záväzkového vzťahu existoval, preto zodpovedá vykonanému dokazovaniu.

19. Odvolací súd tak nezistil ani opodstatnenosť uplatneného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

20. Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolacie námietky žalobcov 1/ až 3/ nepovažoval za opodstatnené, a preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pričom v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd v podrobnostiach na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie odkazuje.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).